

Het Van Gogh bedrog

Jeffrey Archer

Het Van Gogh bedrog

Vertaald door Kris Eikelenboom

SAGA Egmont

Het Van Gogh bedrog

Vertaald door Kris Eikelenboom

Originele titel *False Impression*

Tweede druk april 2024

Copyright © 1979, 2024 Jeffrey Archer en SAGA Egmont

Omslagbeelden Shutterstock

Foto auteur © Toby Madden

NUR 300

ISBN: 9788726895513 (POD paperback)

ISBN: 9788726487862 (e-book)

ISBN: 9788726488210 (audioboek)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden gepubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

10 september

1

Victoria Wentworth zat alleen aan de tafel waaraan Wellington met zestien van zijn hoofdofficieren had gedineerd aan de vooravond van zijn vertrek naar Waterloo.

Generaal sir Harry Wentworth zat die avond aan de rechterhand van de IJzeren Hertog en hij voerde het bevel over diens linkerflank toen de verslagen Napoleon van het slagveld reed en in ballingschap ging. De dankbare vorst verleende de generaal de titel graaf van Wentworth en die naam heeft de familie sinds 1815 met trots gevoerd.

Deze gedachten gingen door Victoria's hoofd toen ze het rapport van dr. Petrescu herlas. Toen ze de laatste bladzijde omsloeg, slaakte Victoria een zucht van opluchting. Bijna letterlijk om vijf voor twaalf diende zich dan toch nog een oplossing voor al haar problemen aan.

De deur naar de eetzaal werd geluidloos geopend en Andrews, die van tweede lakei tot butler was opgeklommen en al drie

generaties Wentworth had gediend, pakte handig het dessertschaaltje van mevrouw weg.

‘Dank je,’ zei Victoria en ze wachtte tot hij bij de deur was voor ze vroeg: ‘Is alles in orde gemaakt voor het verwijderen van het schilderij?’ Ze kon zich er niet toe zetten de naam van de schilder te zeggen.

‘Ja, *m'lady*,’ antwoordde Andrews en hij draaide zich om om zijn meesteres aan te kijken. ‘Het schilderij zal, voor u naar beneden gaat om te ontbijten, al verstuurd zijn.’

‘En is alles in orde voor het bezoek van doctor Petrescu?’

‘Ja, *m'lady*,’ herhaalde Andrews. ‘Doctor Petrescu wordt woensdag rond het middaguur verwacht en ik heb de kokkin verwittigd dat ze samen met u in de serre zal lunchen.’

‘Dank je, Andrews,’ zei Victoria. De butler boog licht en sloot de zware eiken deur geluidloos achter zich.

Tegen de tijd dat dr. Petrescu aankwam, was een van de meest gewaardeerde erfstukken van de familie op weg naar Amerika en hoewel het meesterstuk nooit meer te zien zou zijn in Wentworth Hall, hoefde alleen de naaste familie het te weten.

Victoria vouwde haar servet op en ging van tafel. Ze pakte het rapport van dr. Petrescu en liep de eetzaal uit en de hal in. Het geluid van haar hakken weergalmde in de marmeren gang. Ze bleef even onder aan de trap staan en bewonderde het levensgrote portret van Catherine, lady Wentworth, die was gekleed in een schitterend zijden japon en een diamanten halssieraad droeg met bijpassende oorbellen. Victoria raakte even glimlachend haar oor aan en bedacht dat zo'n extravagante snuisterij in die tijd een behoorlijk risico moest zijn geweest.

Victoria keek strak voor zich uit toen ze de statige trap beklom naar haar slaapkamer op de eerste verdieping. Ze voelde zich niet

in staat haar voorouders, vereeuwigd door Romney, Lawrence, Reynolds, Lely en Kneller in de ogen te kijken omdat ze zich ervan bewust was dat ze ze allemaal had teleurgesteld. Victoria legde zich neer bij het feit dat ze, voor ze naar bed kon, eindelijk haar zus die brief moest schrijven en haar de beslissing die ze had genomen, laten weten.

Arabella was zo wijs en verstandig. Als haar geliefde tweelingzus nu maar een paar minuten eerder geboren was dan zij, in plaats van een paar minuten later, zou zij het landgoed hebben geërfd en zij zou het probleem ongetwijfeld met veel meer elan hebben opgelost. En wat nog erger was, als Arabella het nieuws te horen kreeg, zou ze niet klagen of tegenwerpingen maken, maar in de traditie van de familie, geen spier vertrekken.

Victoria sloot de deur van de slaapkamer, liep de kamer door en legde het rapport van dr. Petrescu op haar bureau. Daarna maakte ze haar knot los en liet haar haren over haar schouders vallen. Het volgende kwartier besteedde ze aan het borstelen van haar haar, voor ze zich uitkleedde. Toen ze was uitgekleeft, trok Victoria de zijden badjas aan die het kamermeisje op haar bed had klaargelegd en toen pas haar slippers. Ze kon het niet langer uitstellen, dus ging ze aan haar bureautje zitten en pakte haar vulpen.

Wentworth Hall, 10 september 2001

Allerliefste Arabella

Ik heb het schrijven van deze brief al te lang uitgesteld, want jij bent de laatste die zulk akelig nieuws zou moeten ontvangen. Toen onze goede vader overleed en ik het landgoed erfde, duurde het een poosje voor het goed en wel tot me was

doorgedrongen hoeveel schulden hij nu eigenlijk had gemaakt. Ik vrees dat mijn gebrek aan zakelijke ervaring, gecombineerd met moordende successierechten, het probleem alleen maar heeft verergerd.

Ik dacht dat een nog grotere lening een oplossing zou zijn, maar dat maakte het er niet beter op. Er is een moment geweest dat ik bang was dat we, als gevolg van mijn naïviteit, genoopt waren het landgoed te verkopen. Tot mijn grote vreugde kan ik je nu mededelen dat zich een oplossing heeft aangediend.

Woensdag heb ik een afspraak met

Victoria dacht dat ze de slaapkamerdeur achter zich zacht in het slot hoorde vallen. Ze vroeg zich af of iemand van het personeel het ooit zou wagen binnen te komen zonder te kloppen.

Tegen de tijd dat Victoria zich had omgedraaid om te kijken wie het was, stond er al iemand naast haar. Victoria keek op naar een vrouw die ze nooit eerder had gezien. Ze was jong, tener en nog kleiner dan Victoria. Ze glimlachte liefjes, wat haar een kwetsbare aanblik gaf. Victoria glimlachte terug en zag toen dat ze een keukenmes in haar rechterhand had.

‘Wie...’ begon Victoria toen de hand uitschoot, haar bij haar haren pakte en haar hoofd achteruittrok tegen de stoel aan. Victoria voelde het dunne en vlijmscherpe lemmet tegen haar hals en met een vloeiende beweging sneed het mes haar keel open alsof ze een lam was dat naar de slachtbank werd gebracht.

Het moment voor Victoria stierf, sneed de jonge vrouw haar linkeroor af.

11 september

2

Anna Petrescu drukte op de knop boven op haar wekker. De lichtjes gaven 5.56 uur aan. Nog vier minuten en hij zou haar hebben gewekt met het ochtendnieuws. Deze dag echter niet. Haar gedachten hadden de hele nacht door haar hoofd getold waardoor ze alleen maar af en toe even in slaap was gesukkeld. Tegen de tijd dat ze eindelijk echt wakker moest worden, had Anna precies bedacht wat ze het beste kon doen als de directeur haar aanbevelingen niet over wilde nemen. Ze zette de wekkerradio uit zodat ze niet zou worden afgeleid door het nieuws, sprong haar bed uit en liep meteen door naar de badkamer. Anna bleef iets langer dan normaal onder de koude douche staan in de hoop dat ze daardoor helemaal wakker zou worden. Haar laatste minnaar, de hemel mocht weten hoelang geleden dat was, vond het heel grappig dat ze 's morgens douchte vóór ze ging hardlopen.

Nadat ze zich had afgedroogd, trok Anna een wit T-shirt en haar blauwe hardloepbroekje aan. Hoewel de zon nog niet op

was, hoefde Anna het gordijn niet open te doen om te weten dat het weer een heldere zonnige dag zou worden. Ze trok de rits dicht van het trainingsjasje waar de vage omtrek van de letter P nog steeds zichtbaar was op de plek waar de blauwe letter afgetornd was. Anna vond het niet nodig rond te bazuinen dat ze lid was geweest van het hardloopteam van de universiteit van Pennsylvania; dat was ten slotte al negen jaar geleden. Als laatste trok Anna haar Nike hardloopschoenen aan en ze strikte de veters heel strak. Als ze halverwege haar veters opnieuw moest strikken, werd ze daar altijd zo chagrijnig van. Verder droeg ze uitsluitend haar voordeursleutel aan een zilveren kettinkje om haar hals.

Anna draaide de sleutel van haar vierkamerappartement twee keer om, liep de gang door en drukte op het knopje van de lift. Terwijl ze stond te wachten tot het kleine hokje tergend langzaam naar de tiende verdieping kwam, begon ze aan haar rek- en strekoefeningen, waar ze mee klaar zou zijn voor de lift de begane grond had bereikt.

Anna stapte in de lobby uit, glimlachte tegen haar lievelingsportier, die de deur voor haar openhield zodat ze niet stil hoefde te gaan staan.

‘Goedemorgen, Sam,’ zei Anna terwijl ze de East 54th Street op rende in de richting van Central Park.

Door de week nam ze elke dag de zuidelijke lus. In het weekeinde nam ze de iets langere lus, van bijna tien kilometer, omdat het dan niet uitmaakte als ze wat later terug was. Vandaag maakte het wel uit.

Ook Bryce Fenston stond die ochtend voor zes uur naast zijn bed omdat hij al vroeg een afspraak had. Tijdens het douchen

luisterde Fenston naar het ochtendnieuws; voor een zelfmoordenaar die zich op de Westoever had opgeblazen, hoefde hij het geluid niet harder te zetten. Zo'n gebeurtenis was net zo alledaags als het weerbericht of de laatste schommelingen op de beurs.

'Het wordt weer een heldere, zonnige dag met een bries uit het zuidoosten en temperaturen tussen de 18 en 25 graden Celsius,' kondigde een opgewekt weermeisje aan toen Fenston onder de douche vandaan kwam. Haar stem werd vervangen door een serieuzere mannenstem om hem te vertellen dat de Nikkei in Tokyo 14 punten was gestegen en de Hang Seng in Hongkong één punt was gedaald. De FTSE in Londen wist nog niet welke kant het op moest. Hij bedacht dat Fenston Finance waarschijnlijk redelijk stabiel zou blijven aangezien maar twee mensen op de hoogte waren van zijn kleine coupe. Om zeven uur zou hij met de een ontbijten en om acht uur zou hij de ander ontslaan.

Om 6.40 uur was Fenston gedoucht en aangekleed. Hij keek naar zijn eigen spiegelbeeld; hij was liever een centimeter of vijf langer en dunner geweest. Niets dat niet kon worden gemaskeerd door een goede kleermaker en een paar Cubaanse schoenen met inlegzolen. Het zou ook fijn zijn als hij zijn haar weer kon laten groeien, maar zolang er nog zo veel vluchtelingen waren uit zijn land die hem konden herkennen, kon daar geen sprake van zijn.

De vader van de onberispelijk geklede man die uit het huis van bruine baksteen op East 79th Street kwam en in de limousine met chauffeur stapte, was trambestuurder in Boekarest geweest, maar iedereen die hem een tweede blik waardig keurde, zou aannemen dat hij rijk geboren was. Alleen wie beter keek, zag het kleine diamantje in zijn rechteroor, een aanstellerij waarvan hij dacht

dat die hem onderscheidde van zijn conservatievere collega's. Niemand maakte hem wijzer dan hij was.

Fenston ging op zijn gemak achter in de limousine zitten.

'Het kantoor,' blafte hij voor hij het knopje in zijn armleuning indrukte. Zacht zoemend kwam er een ondoorzichtig grijs scherm omhoog zodat elke onnodige conversatie tussen hem en de chauffeur onmogelijk werd. Fenston pakte een exemplaar van de *New York Times* van de stoel naast zich. Hij bladerde hem snel even door om te zien of er koppen waren die hem interesseerden. Burgemeester Guiliani leek zijn grip op de stad kwijt te zijn. Nadat hij zijn minnares in Gracie Mansion had geïnstalleerd, had zijn vrouw met graagte haar mening over die toestand geventileerd bij iedereen die maar luisteren wilde. Deze ochtend was dat de *New York Times*. Fenston boog zich over de financiële pagina's toen de chauffeur FDR Drive op draaide en op het moment dat de limousine voor de noordelijke toren tot stilstand kwam, was hij gevorderd tot de overlijdensadvertenties. De enige overlijdensadvertentie waarin hij was geïnteresseerd, zou op z'n vroegst de volgende dag verschijnen, maar eerlijk was eerlijk, niemand wist nog dat ze overleden was.

'Ik heb om halfnegen een afspraak op Wall Street,' zei Fenston tegen zijn chauffeur toen die het achterportier voor hem opende. 'Haal me op om kwart over acht.' De chauffeur knikte en Fenston stapte de lobby binnen. Hoewel er 99 liften in het gebouw waren, ging er maar een rechtstreeks naar het restaurant op de 107e verdieping.

Een minuut later stapte hij uit de lift, hij had ooit uitgerekend dat hij een week van zijn leven in liften zou doorbrengen, en werd meteen opgemerkt door de maitre d'hotel, die zijn hoofd neeg en meneer Fenston begeleidde naar zijn hoektafeltje dat

uitzicht bood op het Vrijheidsbeeld. De ene keer dat Fenston was binnengekomen en had gezien dat zijn vaste tafeltje bezet was, had hij direct rechtsomkeert gemaakt en was de lift weer in gestapt. Sinds die dag bleef het hoektafeltje elke ochtend vrij, want je wist maar nooit.

Fenston was niet verbaasd dat Karl Leapman al op hem zat te wachten. In de twaalf jaar die Leapman voor Fenston Finance werkte, was hij nog nooit te laat geweest. Fenston vroeg zich af hoelang hij daar al had gezeten om er zeker van te zijn dat de directeur hem niet voor was. Fenston keek neer op de man die keer op keer bewees dat er geen riool was waar hij niet bereid was voor zijn meester in te duiken. Maar Fenston was dan ook de enige die bereid was geweest Leapman een baan aan te bieden nadat hij uit de gevangenis was ontslagen. Juristen die zijn geroyeerd wegens fraude verwachtten niet ooit nog partner te kunnen worden.

Nog voor hij was gaan zitten, nam Fenston het woord.

‘Nu we de Van Gogh in ons bezit hebben,’ zei hij, ‘is er vanochtend nog maar een kwestie te bespreken. Hoe komen we van Anna Petrescu af zonder dat ze argwaan krijgt?’

Leapman opende de map die voor hem lag en glimlachte.